

El problema no és el celibat

ANDREW GREELEY

L'argument és ben simple: el 4% dels sacerdots catòlics han comès algun tipus d'abús sexual. Els sacerdots han de ser cèlibes. És dir, que les frustracions del celibat condueixen a l'abús. Per tant, caldria suprimir el celibat.

No sempre es diu tan clarament, però aquest corrent de pensament és el que han fet servir molts dels qui intenten explicar per què l'Església es veu sacsejada ara i adés pels escàndols d'abusos sexuals. Els mateixos arguments donaran forma a les respostes als dos informes de la Conferència Episcopal dels EUA.

Deixem de banda, per un moment, el fet que el 96% dels sacerdots no abusen sexualment de ningú i preguntem-nos: aquesta imatge de frustració generalitzada és una descripció encertada dels sacerdots americans?

Segons tots dos informes –un d'ells, un estudi estadístic dels investigadors del John Jay College, on analitzen els casos d'abús i les reaccions de l'Església, i, l'altre, un informe sobre les causes i el context de la crisi, segons que ho veu una comissió especial creada pels bisbes– la situació ha esdevingut tràgica.

Com a sacerdot, però, i també com a algú que fa vint anys que es dedica a escriure sobre el mal comportament dels sacerdots que cometien abusos, cal que afegisca, a aquests estudis recents, un corpus de dades que he recollit al llarg dels darrers 35 anys i que tothom hauria de conèixer.

Els sondeigs sobre les actituds dels sacerdots i dels feligresos mostren que la majoria no creuen que el celibat siga el problema: el problema és que molts d'aquests sacerdots no fan bé la seua feina.

Al llarg dels darrers trenta anys, *Los Angeles Times* i el Centre d'Investigacions d'Opinió Nacional de la Universitat de Chicago han anat fent alguns estudis globals sobre les actituds dels sacerdots i dels laics. Segons aquestes enquestes, la major part dels sacerdots creuen que el sacerdoci, com a forma de vida, és molt millor que no es pensaven.

L'estudi més recent, del 2002, elaborat per *Los Angeles Times*, va mostrar que el 93%, de més de 1.800 sacerdots enquestats, deien que tornarien a fer-se capellans si hagueren de triar una altra vegada. Només un 2% van dir que abandonarien el sacerdoci.

Si fem la mitjana, fa la impressió que els sacerdots són la gent més feliç del país. Per tant, els qui cometien abusos no ho fan enduts per les cadenes del celibat, sinó pels dimonis que els roseguen per dins.

Pel que fa als trets de la personalitat que ha estudiat el Centre d'Investigacions d'Opinió Nacional, que analitza, fins i tot, la capacitat per a establir relacions íntimes, els sacerdots es consideren en un mateix pla d'igualtat que els seglars casats d'àmbits culturals semblants al seu. Malgrat que hi ha alguns sacerdots que reclamen l'abolició de la regla del celibat, no hi ha proves que demostren que els capellans tinguin una major inclinació envers la frustració o envers la infelicitat que els seglars casats.

Als capellans ens agrada ser-ho: ens agrada fer el treball de sacerdots i reconeixem que el celibat és una part d'aquest treball. Ens passa, però, el mateix que a tots els humans: que no som perfectes. Hem de sacrificar-nos pel nostre destí, i també pels destins dels nostres, tal i com diu la Carta als Hebreus.

Llavors, d'on ve aquesta imatge negativa actual? En part, és una relíquia del sentiment nativista del segle XIX, amb tota la màrrega d'anticatolicisme i de sentiment contrari al celibat. Els mateixos capellans callen davant les acusacions de què és objecte la seua vocació, fins i tot quan aquestes acusacions els les fan homes que han deixat el sacerdoci, o quan les fa l'opinió pública, referint-se als crims dels qui cometien abusos sexuals.

Les respostes que hi donen els meus col·legues són més aviat patètiques: a alguns, els sap greu per ells; d'altres en culpen els mitjans de comunicació; n'hi ha que traslladen el problema als bisbes; i n'hi ha, fins i tot, que al·le-

guen que aquesta no és la crisi més seriosa que ha hagut d'afrontar l'Església al llarg de la seua història.

La negació forma part de la cultura clerical (n'és el costat fosc, de fet), segons ens demostren les investigacions. De la mateixa manera com ho fan els professors, respecte dels seus alumnes, o els metges, respecte dels pacients, els capellans tenen un estereotip dels seus parroquians.

Durant els anys cinquanta del darrer segle, segons un estudi de Ben Gaffin Associates, el 40% dels americans (tant protestants com catòlics) posaven, als sermons, la nota d'"excel·lent". El 2002, segons l'estudi del Centre d'Investigacions d'Opinió Nacional, el 36% dels protestants encara consideraven els sermons excel·lents, en comparació amb el 18% dels catòlics.

A més dels casos d'abusos, els problemes més grans amb què s'enfronta el clergat no són el celibat o la frustració sexual, sinó el tancament de la cultura sacerdotal en un ambient mediocre, rígid i mogut per l'enveja, que no ho fa del tot bé a l'hora de servir els membres de l'Església.

Si els capellans volen millorar, de debò, la imatge que la societat té d'ells, haurien de deixar de preocupar-se per fer cartes demanant l'opcionalitat del celibat –cartes que reben, de seguida, l'oposició dels bisbes i del Vaticà–, i haurien de començar a fer més bé la seua feina, i molt especialment els sermons.

Són temps difícils, per als capellans. Ens titllen de perversos i exigeixen de nosaltres més coses que abans, però nosaltres cada vegada hi fem menys. En canvi, a les parròquies on el pastor és moderadament obert i segur, la resposta de la gent és entusiasta, compromesa i amb un elevat grau de dedicació.

Andrew Greeley és autor de 'Priests: A Calling in Crisis' i de la novel·la 'The Priestly Sins', que es publicarà aviat
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa